

Tăcerea care doare

Camelia Ardelean

M-am rătăcit cândva prin al tău suflet,
Te-ai strecurat, tiptil, în al meu gând.
Ne-am întâlnit, sătui de nori și umblet,
Am devenit cascadă spumegând.

Dar zbuciumați în apriga vâltoare,
N-am calculat tăcerile în doi,
Prelinse-ncet în stropii de-ntristare,
Ce ne-au udat, frenetic, pe-amândoi.

Dezmoșteniți de falnice speranțe,
Ne-am închistat într-un cavou de spini.
Preambalând iubirea cu restanțe,
Am încercat s-o vindem la străini.

Nici tu, nici eu nu am găsit clientul
Dispus s-achite pentru un rebut,
Și-am înțeles că a venit momentul
Să-l alungăm din noi pe Belzebut.

Am învățat că lacrima-i doar rouă,
Iar vântul toamnei poate mângâia.
Iubirea noastră, chiar de nu e nouă,
C-un pic de zel, se poate remaia.

Azi împletim furtuna în cuvinte.
Chiar dacă dor, mă vindeci c-un sărut.
Tăcerea crudă, stinsă-n jurămintे,
Nu ne mai strânge-n clești, a dispărut...